

דף נו.

עין משפט א.

ח"מ סימן מו פ"ה יב

יב. העיד אביו או אחיו של ראשון עם אחר על כתב ידו של השני, לא נתקיים השטר שהרי שלושת רביעי ממון יוצאים ע"י קרובים.

עין משפט ב.

ח"מ סימן קמ פ"ה טו

טו. היה מעמיד בהמה במקום מסויים בחצר חבירו, או שהיה מגדל שם תרנגולים, או העמיד שם תנור וכיריים ורחיים, או שנתן שם זבלו, אם נשתמש בדברים אלו ג' שנים וטען לבעל החצר אתה מכרתו לי או נתתו לי במתנה, הרי זו חזקה פ.

* ואפי' היו בשותפות בחצר אם הוא דבר שדרכן להקפיד בזה, ולא הקפידו עליו הוי חזקה.

ח"מ סימן קסא פ"ה דהו

ד. אם אחד מבני החצר אינו רוצה ליתן בתיקון ולא להשכיר ביתו שבחצר. יתנו הם וישכירו ביתו ז ויקחו עד שיפרעו חלקו.

ה. אחד מבני החצר שרצה לעשות דבר שאין דרך בני המקום לעשות בחצירותיהם ק, בני החצר מעכבין עליו. חוץ מהכביסה לפי שאין

ע. מגמ' בתרא נ"ז ע"א.

פ. מבתרא נ"ז ע"ב. ומשמע דבבא בתרא חבירו לא שנא. גאון. והרמב"ם והר"י מיגש ס"ל דבשותף הוי חזקתו לאלתר בדבר שרגילין להקפיד, דאמרינן ודאי מחיל ליה לגמרי. ולהריב"ש בתשובה סי' רמ"ח ס"ל דגם בשותף אין חזקתו לאלתר. ועיין בש"ך ס"ק כ"א.

צ. ואם אין מוצאין להשכירו נראה שכופין אותו למוכרו או יורדים לנכסיו שאמרינן לו או גדור ביתך או מכרהו לאחרים. כמ"ש בסי' קנ"ה סעיף מ"ד ברמ"א נתיבות ס"ק ד'.

ועיין בפעמוני זהב שכתב שאין לפרש שמשכירים ביתו ולוקחים כל השכירות עד שילם חובו ע"ש, אלא שוכרים וגובים השכירות מראש ומזה גובים המגיע להם בתיקון.

ק. ואז אפי' המנהג בעיר שבנותיהן מכבסות בנהר, אין הולכין אחר מנהג גרוע זה שיכול לומר אין רצוני שבתי תבזה. סמ"ע ס"ק ז'.

ודוקא שמכבסות בד' אמות שלהן ואין מדרון שמוביל המים לחלק חבירו.

דרך בנות ישראל להתבזות ר' לכבס על הנהר.

ו. חמש הצירות השופכות מי גשמים ושאר שופכין לבור אחד ומשם ממשיכים להשפך, אם נתקלקל הבור כולם מסייעות לתחתונה בשוה ש, אבל אין התחתונה מסייעת לקלקול שנהיה בין העליונה אליה ת, עד שנמצאת העליונה מסייעת לכולן ואין שום אחד מתחתיה מסייעת לה. והתחתונה אינה משתתפת אלא בתיקון שכנגד חצירה ולא בתיקון שמעליה.

דף נז:

עין משפט א. חו"מ סימן קסא פעיף ה
עין בסעיף הקודם

עין משפט ב.ג. יו"ד סימן רכו פעיף א

א. שנים שהיו שותפים בחצר ונדרו הנאה זה מזה אם יש בחצר דין

ר. עיין בפעמוני זהב שהאריך מאוד בפירוש דברי השו"ע וכתב בהתחלה שפשט הלשון של מר"ן מורה שכל שהיא עליונה מחברתה מתקנת עם התחתונה ממנה שוה בשוה. וכן אם היה התיקון בחצר השלישית השנים העליונים ממנה משלמין עמה התיקון שוה בשוה וכן על זה הדרך, אבל אין התחתונה משלמת למי שעליונה ממנה. והסברא נותנת שבין נתקלקל הצנרת והביב הישן או שבאו בני המבוי לתקן ביב או צנרת חדשה דינם שוה כנ"ל. אח"כ הביא שראה בספר משפט וצדקה ביעקב להגאון מהר"י אבן צור זלה"ה בסי' צו הביא דעת הסוברים במר"ן כמו שנזכר אלא שדחה דבריהם ופירוש זה וחילק בין נתקלקל הביב ובין באו לעשות מחדש, וס"ל דאם באו לתקן מחדש הדין הוא שכל אחד יתקן נגד חצירו דוקא. ואם נתקלקל הביב כל אחד מסייע למי שהוא למטה ממנו "סיוע בעלמא" ולא תיקון גמור וחלק כחלק. וגם הסיוע אין זה שוה בשוה אלא לפי הקירוב ההיזק יהיה הסיוע קצת יותר ע"כ. וחשב לבטל דעתו כלפי הריעב"ן פה קדוש. אח"כ כתב שמצא לזכור לאברהם ח"א בחו"מ דף נ"ד ע"א שפירש שהתחתונה אינה מסייעת אלא כנגד חצירה. פירושו דאף נגד חצירה אין לה אלא סיוע בלבד שכולם חייבים לסייעה שוה בשוה נגד חצירה, ולמעלה מנגד חצירה אין לה אפי' סיוע כלל, הרי אתה למד מכאן שהעליון משלם עם התחתון שוה בשוה. ועיי"ש שהאריך במשא ומתן והוכחות בזה.

ש. ברייתא במציעא ק"ח ע"א. והטעם שאם לא ילכו המים ויתנקזו משם יעמדו המים נגד העליונה. סמ"ע ס"ק ח'.

ת. משום דכשיעמדו המים נגד העליונה לא ירדו שוב לתחתונה, ומטעם זה אין התחתונה מסייעת לשום אחת שמעליה. סמ"ע ס"ק ט'.

חלוקה חל הנדר^א, ואסורין ליכנס בו עד שיחלקו ואז יכנס כל אחד בשלו, ואם אין בו דין חלוקה לא חל הנדר^ב ומותרין ליכנס בו, בין אם הדירו זה את זה בין הדיר אחד מהם לאחד מן השוק מנכסיו, ובלבד שאותו אחד מן השוק נכנס לצורך השותף השני, בין שהוא צריך לשותף או השותף השני צריך לו, אבל ליכנס בו שלא לצורך אסור.

הגה: שנים שהיה להם מקום ביחד בביהכנ"ס ואמר אחד לחבירו חלקי יהיה לך הקדש ודאי כוונתו לאוסרו עליו, אבל אם אמר יהיה הקדש ולא אמר "עליך הקדש", לא כוון אלא שיהיה הקדש לעניים^ב ומותר חבירו ליהנות ולישב במקום.

הגה: אם היו שותפין בדבר המטלטל אם יש בו דין חלוקה אסורין בו, ואם אין בו דין חלוקה מותרין בו^ד.

עין משפט ד. אה"ע סימן כא סעיף א

- א. צריך שהאדם יתרחק מאוד מאוד מהנשים^ה לפי שנפשו מחמדתן.
- ב. אסור לקרוץ בעיניו^ו, בידיו או ברגליו, או להביט ביופיה או לשחוק

- א. ממשנה נדרים מ"ה ע"ב, וכאוקימתא דרב יוסף שם בדף מ"ו ע"ב, ודין חלוקה היינו ד' אמות על ד' אמות לכל אחד, כמו שכתוב בחו"מ סי' קע"א סעיף ג'.
 - ב. והטעם דיש ברירה, ופי' הרא"ש והר"ן בשם הרשב"א דכיון דעל כרחך שלחבירו קנוי לו החצר ללכת בכולו כי אין בו דין חלוקה אין כח ביד חבירו השני לאסרו עליו, דהוי כאוסר דבר ששייך לחבירו על חבירו דלא נאסר, והיינו יש ברירה שכל עת שעולה לחצר אנו רואים כאלו מקום דריסתו קנוי לו לבדו דעל תנאי זה נקנית להם החצר מתחלה, וכיון שאין חבירו יכול לכופו לחלוק, וברירה זו מעיקרא קנייה היא דהוי כמאן דזכי להיות קנוי לכל אחד בפני עצמו בשעה שידרוך בה כף רגלו בשעת דריסתו, וכך הסכים המהרש"ל, ובזה מיושב הא דאמרין בעלמא דבדאורייתא אין ברירה, שברירה של כאן לא דמי לברירה דעלמא מטעם המוזכר. ש"ך ס"ק ד'.
 - ג. מ"מ אם פירש אח"כ למה התכוון אם להקדש עניים או לבדק הבית הכל לפי פירושו. ש"ך ס"ק ז'.
 - ד. עיין באו"ח סי' תרנ"ח סעיף ז' בהרמ"א, ובטור חו"מ סי' ק"פ.
 - ה. אע"פ שאמרו מיעוטן בעריות, מ"מ אם רגיל בחטא זה קשה לפרוש יותר משאר עבירות, כ"כ הב"ש.
 - ו. אבות דר"נ ורמב"ם, ושבת ס"ב ע"ב.
- ואסור להביט ביופיה. והר"י כתב שזה איסור תורה ולהרמב"ם האיסור מדרבנן, ובפנויה לכו"ע מדברי קבלה, אבל בהרהור אף בפנויה אסור מן התורה, כ"כ הב"ה.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

עם אחת מהעריות, וה"ה להקל ראש כנגדה או להריח בבשמים שעליה.

א ג. אסור להסתכל בנשים שעומדות על הכביסה, או^ז בבגדי צבעונים של אשה שמכירה אפי' אינם עליה, שמא יבוא להרהר בה.

א ד. היה בשוק^ח, מסלקה לצדדים או לאחוריו. ט ובפתח אשה זונה לא יעבור אפי' בריחוק ד' אמות. והמסתכל אפי' באצבע הקטנה של אשה ונתכוון להנות, כאילו הסתכל בערוה ממש.

א ה. אסור לשמוע^י קול ערוה, או לראות שערה, והעושה כן מכין אותו מכת מרדות, ודברים אלו אסורים גם בחייבי לאוין.

ז. גמ' בתרא כו' ע"ב, וע"א דף כ' ע"ב, ודוקא במכירה שע"ז מצייר לו איך נראית עם הבגדים הצבועים שהם יפים, ודוקא אם ראה אותה פעם אחת עם בגדים אלו.

ח. גמ' ברכות ס"א ע"א, רץ ומסלקה לצדדים וגמ' קידושין פ"א ע"א. וגמ' שבת ס"ד ע"ב.

ט. החשוד על אשה שהיא ערוה לו, מתרין בו שלא יעבור אף בפתח ביתה ואם יעבור ילקו אותו, מיבמות ג"ב ע"א.

י. ברכות כ"ד ע"א. ודוקא קול שירה, אבל דיבור מותר. אך לשאול בשלומה גרע טפי ואסור. כ"כ ח"מ וב"ש מהרשב"א, ודוקא קול ערוה אבל בפנויה או אשתו מותר, חוץ מבשעת התפילה, ובספר באר שבע אסר בין בבתולה בין באלמנה, והתיר רק בקול אשתו שלא בשעת התפילה, כ"כ הב"ה. ואם היא ארוסה אסורה, כ"כ הדגול מרבכה ממהר"י הלוי בתשובה.